

PĂMÂNTENII PURTĂTORI DE DARURI

— „Earthmen Bearing Gifts” 1960 – de Fredric Brown

Secțiune 1.01

Traducerea: Alexandra Delia Poenaru

Dhar Ry sta singur în cameră, meditănd. De afară captă o undă de gând asemănătoare unei bătai în ușă și aruncându-și privirea spre intrare, dori să se deschidă. Se deschise. „Intră prietene”, spuse el. Ar fi putut să transmită ideea telepatic dar, fiind prezente doar două persoane, vorbirea se impunea ca un gest de politețe.

Ejon Khee intră. „E târziu, comandante”, spuse el.

„Da, Khee. Într-o oră racheta pământeană urmează să sosească și aș dori să o văd. Da, știu, racheta va cobori la o mie de mile depărtare, dacă sunt exacte calculele lor. Dincolo de orizont. Oricum, lumina orbitoare produsă de explozia atomică va fi vizibilă.

Am așteptat mult acest prim contact. Desigur, echipele noastre de telepați le-au citit gândurile de-a lungul multor secole dar acesta va fi primul contact fizic între Marte și Pământ”.

Khee se așază contortabil într-un fotoliu. „Adevărat”, replică el, „dar de ce folosesc un focos atomic? Ei cred că planeta noastră nu e locuită, totuși...”

„Vor urmări flacăra exploziei prin telescoapele lor lunare și vor face – cum o numesc ei? – o analiză spectroscopică, care le va spune mai mult decât cunosc ei acum despre atmosfera planetei noastre și compoziția suprafeței sale. Vor veni ei înșiși aici peste câteva opoziții și atunci...”

Marte își deschidea brațele în întâmpinarea pământenilor. Ceea ce a rămas din Marte, adică acest orașel de aproape nouă sute de suflete. Civilizația marțiană era mai veche decât cea pământeană dar își trăia ultimele clipe. Așteptau ca Pământul să intre în contact cu ei, din mai multe motive.

Civilizația marțiană evoluase într-o direcție foarte diferită de cea pământeană. Ea nu dezvoltase științele fizice, nici tehnologia. Perfecționase în schimb științele sociale până într-atât încât nicio crimă nu s-a mai săvârșit pe Marte timp de cincizeci de mii de ani. Și mai dezvoltase la culme științele parapsihologice, pe care pământenii

abia începeau să le descopere.

Marte putea să învețe Pământul în multe privințe. Cum să evite crimele și războiul, și asta pentru început. Pe lângă astfel de lucruri simple, mai erau telepatia, telekinezia, empatia... Iar Pământul ar putea, sperau marțienii, să-i învețe ceva mult mai de preț pentru ei: cum, cu ajutorul științei și al tehnologiei, să refacă și să redrezeze o planetă muribundă, încât rasa lor, altfel pe cale de a muri, să poată să supraviețuiască. Fiecare planetă ar avea de câștigat.

Iar în seara asta Pământul va face prima sa încercare de recunoaștere. Următoarea încercare, o rachetă având la bord pământeni, sau cel puțin un pământean, ar fi la următoarea opoziție, adică peste doi ani pământeni sau patru ani duri pentru marțieni. Marțienii știau aceasta deoarece echipele lor de telepați puteau să capteze o parte din gândurile pământenilor. Din nefericire, la acea distanță contactul era posibil într-un singur sens. Marte nu putea cere Pământului să se grăbească.

Astă seară Ry, conducătorul, și Khee, ajutorul său pe linie administrativă și prietenul său intim, meditau împreună în așteptarea momentului. Apoi toastară pentru viitor, după care se suiră pe acoperișul clădirii. Își îndreptară privirea spre nord, unde urma să coboare racheta. Stelele străluceau și clipeau în atmosferă.

* * *

La Observatorul lunar nr. 1, Rog Everett, cu ochiul lipit de lentila telescopului, spuse triumfător: „Asta a fost, Willie. De îndată ce filmele vor fi dezvoltate, vom avea rezultatele de pe bătrâna planetă Marte”. Se ridică – nu mai era nimic de văzut – și împreună cu Willie Singer își strânsesă mâinile cu solemnitate. Era un moment istoric.

„Sper că n-a fost omorât nimeni. Vreun marțian, adică. Ce zici, Rog. O fi nimerit zona fără viață din Syrtis Major?”

„Nu prea contează. Aș zice că a fost poate cam la o mie de mile spre sud. Și asta e al naibii de aproape pentru un tir de la cincizeci de milioane de mile. Willie, crezi într-adevăr că există marțieni?”

Willie se gândi o clipă după care răspunse: „Nu”.

Avea dreptate.

[Originally published in „Galaxy” June 1960]